

บทที่ 2

รายงานอื่นที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้

รายงานที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดนครราชสีมาที่ยังไม่เคยมีผู้ใดทำมาก่อน แต่มีการวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องและสัมพันธ์กับการวิจัยครั้งนี้ พอจะสรุปได้ดังนี้

ก. ในด้านจุดมุ่งหมาย

ในปี พ.ศ. 2503 ยุพดี สงค์ทิพย์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ภาษาอังกฤษประจำวันสำหรับนักเรียนไทย" สรุปได้ความว่า ความมุ่งหมายในการเรียนภาษาอังกฤษได้มีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ เพื่อให้เหมาะสมกับกาลสมัย สำหรับการสอนปัจจุบันมีจุดมุ่งหมายที่จะให้นักเรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ เนื่องจากนักเรียนแต่ละระดับมีความแตกต่างกัน ครูผู้สอนจึงต้องสอนให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนแต่ละระดับ เพื่อสนองวัตถุประสงค์ที่จะให้นักเรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน แต่ผลปรากฏว่าวิธีสอนที่ใช้ในปัจจุบันส่วนมาก นักเรียนไม่สามารถนำสิ่งที่เรียนไปใช้ประโยชน์ได้ ผู้วิจัยเสนอว่า ควรนำวิธีสอนแบบ Aural Oral Approach¹³ มาใช้

ข. ในด้านตัวครู

ในปี พ.ศ. 2498 ม.ล.บุญเหลือ กุญชร ได้กล่าวไว้ในบทความเรื่อง "ปัญหาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในประเทศไทย" มีข้อหนึ่งกล่าวว่า ครูที่สอนภาษาต่างประเทศนั้นต้องเป็นครูที่สอนดีที่สุด คือจะต้องไม่ทำให้เสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์ ต้องใช้เวลาทุกนาทีให้นักเรียนได้มีสัมฤทธิผลอย่างใดอย่างหนึ่ง ต้องเป็นผู้ที่ทำการวิจัย

¹³ยุพดี สงค์ทิพย์, "ภาษาอังกฤษประจำวันสำหรับนักเรียนไทย" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2503).

อยู่เป็นนิจ และต้องเป็นผู้ที่ได้รับการฝึกหัดสำหรับสอนภาษาต่างประเทศมาโดยเฉพาะ¹⁴

นอกจากนี้ในปี พ.ศ. 2503 อ่ำภา โชภกิจติ ก็ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ
 วัตรครูในชื่อเรื่องว่า "ครูกับการสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมในประเทศไทย" และได้พบ
 ว่านักเรียนจะเรียนภาษาอังกฤษได้คืบหน้า ความรับผิดชอบส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับครูผู้สอน ซึ่งจะ
 ต้องมีความรู้ ความสามารถทั้งด้านวิชาการและวิชาชีพ เหตุที่การเรียนภาษาอังกฤษ
 ของนักเรียนยังไม่คืบหน้าเท่าที่ควรก็เพราะยังขาดครูที่มีคุณวุฒิ และความสามารถทั้งด้าน
 วิชาการและวิชาชีพ ขาดวัสดุการสอน ผู้วิจัยได้เสนอว่าควรจัดให้มีการอบรมครูสอน
 ภาษาอังกฤษที่มีอยู่แล้วใหม่ประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้กล่าวไว้เกี่ยวกับ
 ครูของโรงเรียนมัธยมวิสามัญที่มีอยู่ในขณะนี้ อาจแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภทคือ.-

ก. ครูที่มีคุณวุฒิ ความรู้สูง และได้รับการฝึกสำหรับการสอนภาษา
 อังกฤษตามแผนใหม่มาแล้ว

ข. ครูที่มีคุณวุฒิความรู้สูง แต่ขาดความรู้ทางระเบียบวิธีสอน
 แผนใหม่

ค. ครูที่มีคุณวุฒิต่ำ และความรู้น้อย

เนื่องจากมีนักเรียนมากเกินไปจนมีครูภาษาอังกฤษไม่เพียงพอ จึง
 จำเป็นต้องใช้ครูประเภท ค. คือครูที่มีคุณวุฒิต่ำและความรู้สอน ครูเหล่านี้มักเป็น
 ครูที่จบจากการฝึกหัดครู 2 ปี ไม่ได้รับการฝึกเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพียงพอ หรือบาง
 ครั้งครูเหล่านี้จบเพียงชั้นมัธยมปีที่ 6 เท่านั้น เพราะโรงเรียนถือว่านักเรียนในชั้นเริ่ม
 เรียนภาษาอังกฤษไม่จำเป็นต้องหาครูคุณวุฒิสูง ๆ และได้รับการฝึกมาเพื่อสอนภาษาอังกฤษ
 โดยตรงมาเป็นครู โดยถือเป็นผลประโยชน์ของโรงเรียนที่พอจะประหยัดรายจ่ายลง
 ไปได้บ้าง เพราะการหาครูที่มีคุณวุฒิสูงมาทำการสอนย่อมเสียค่าใช้จ่ายมากกว่า โดยไม่

¹⁴ม.ล.บุญเหลือ กุญชร, "ปัญหาเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศในประเทศไทย"
 ศูนย์ศึกษา, 20 (กันยายน, 2498).

คำนึงถึงผลเสียอื่นจะเกิดแก่นักเรียน เมื่อเป็นเช่นนี้เด็กจะได้รับความรู้ไม่เต็มที่ บางคราวเด็กอาจได้รับความรู้ผิด ๆ ไปจากครูด้วย ผู้วิจัยได้ให้ความเห็นว่า นอกจากครูควรจะสามารถทางวิธีสอน และทางภาษาอังกฤษแล้ว ก็ควรเป็นครูทางวิชาครูด้วย¹⁵

ค. ในด้านความเห็นของครูต่อการสอนภาษาอังกฤษ

ปี พ.ศ.2508 เจียรนัย สุรทัตพิพิธ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของครูต่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลจังหวัดพระนครธนบุรี" พบว่า

1. ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าสนใจ น่าศึกษาและเป็นวิชาที่นักเรียนจำเป็นต้องเรียนและควรเรียนเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ได้
2. ผู้บังคับบัญชาสนับสนุนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเท่า ๆ กับวิชาอื่น และมีครูสอนน้อยเท่านั้น เห็นว่าผู้บังคับบัญชาสนับสนุนวิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่าวิชาอื่น
3. นักเรียนและเพื่อนครูในโรงเรียนให้ความสนใจครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ เช่นเดียวกับครูสอนวิชาอื่น และมีครูสอนน้อยเห็นว่านักเรียนและเพื่อนครูในโรงเรียนไม่ยกย่อง
4. หลักสูตรสัมพันธ์กับเวลาเรียนและคะแนนแล้ว ส่วนเนื้อหาวิชาในหลักสูตรนั้นเหมาะสมแต่มีมากเกินไปกว่าที่จะจัดกิจกรรมได้อย่างเหมาะสม
5. หนังสือแบบเรียน เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละระดับชั้น แต่ยังมีครูจำนวนไม่น้อยเห็นว่า หนังสือแบบเรียนยังไม่เหมาะสม และเสนอว่าควรมีหนังสือแบบเรียนที่มีเนื้อหาวิชาเหมาะสมกับชั้นและวัยของนักเรียนไทย

---

¹⁵ อภา โชกิจติ, "ครูกับการสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาในประเทศไทย" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2503).

6. เมื่อได้รับมอบหมายจากผู้บริหารระดับบัญชาว่าจะต้องสอนวิชาภาษาอังกฤษ ควรศึกษาหลักสูตรและแบบเรียนเพื่อเตรียมการสอนทั้งระยะยาวและสั้น ในขณะที่สอนควรใช้แบบเรียนและวัสดุการสอนอื่น ๆ ที่เห็นว่าเหมาะสมกับนักเรียนในชั้นที่สอน ควรใช้ภาษาอังกฤษและสนับสนุนให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษให้มากที่สุด จะใช้ภาษาไทยต่อเมื่อจำเป็น
7. การเรียนภาษาอังกฤษที่คือนั้น นักเรียนควรเรียนเพื่อให้มีทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน
8. ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ครูควรใช้อุปกรณ์การสอนและกิจกรรมเป็นบางครั้งหรือเกือบทุกครั้ง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับชั้นเรียนที่สอน
9. ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษนั้น ควรวัดผลนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ หรือวัดผลเมื่อสอนจบบทเรียนหนึ่ง ๆ เพื่อจะได้นำผลที่ได้มาปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดียิ่งขึ้น และควรใช้ขอทดสอบที่ครูตนเอง และขอทดสอบของปีก่อน ๆ
10. ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ ควรหาความรู้เพิ่มเติมทั้งด้านเนื้อหาและวิธีสอน ส่วนมากหาความรู้เพิ่มเติมโดยศึกษาค้นคว้าด้วยการอ่านหนังสือ ตำราเกี่ยวกับเนื้อหาวิชาและวิธีสอนที่ทันสมัย รวมทั้งอ่าน นิตยสาร สารคดี และนิยาย
11. ถ้ามีโอกาสให้ครูเลือกสอนวิชาต่าง ๆ แล้ว ครูสอนวิชาภาษาอังกฤษ ยินดีจะเลือกสอนต่อไปเป็นส่วนมาก เป็นที่น่าสังเกตว่าครูที่สมัครสอน วิทยุวิทยุ ยินดีจะเลือกสอนต่อไปมากที่สุด.
12. ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษนั้นครูควรใช้วิธีสอนแบบ Aural Approach เพื่อจะได้ฝึกทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ทางโรงเรียนควรจัดหาวัสดุอุปกรณ์การสอนให้มากที่สุด ควรให้ครูทุกคนนำไปใช้ประโยชน์ในการสอนได้ทุกโอกาส ตลอดจนสนับสนุนวิธีการและรับฟังขอเสนอแนะของครูบาง

ผู้วิจัยเสนอแนะว่า ควรวิจัยความคิดเห็นของครูต่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาตอนปลายและอุดมศึกษา เพื่อเปรียบเทียบกับผลของการวิจัยครั้งนี้ และหาทางปรับปรุง และเสริมสร้างความคิดเห็นของครูสอนวิชาภาษาอังกฤษแต่ละชั้นให้เหมาะสม เพื่อประโยชน์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนแต่ละชั้นการศึกษา ควรขยายวงการวิจัยออกไปถึงโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ ทั้งในจังหวัดพระนคร ธนบุรี และตามจังหวัดต่าง ๆ ทั่วประเทศ ¹⁶

ง. ในค่านวีสอน

ในปี 2503 อุทัย รัชกุล ได้วิจัยเรื่อง "การสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนราษฎร์" และพบว่าปัญหาเกี่ยวกับดำเนินการสอนของครูส่วนใหญ่ นั้นอยู่ที่ว่า ครูไม่เปลี่ยนแปลงการสอนไปตามความต้องการของสังคม ซึ่งปัจจุบันต้องใช้ทักษะทั้ง 4 คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ฉะนั้นทางโรงเรียนควรส่งเสริมและแก้ไขให้คำแนะนำเกี่ยวกับวิธีสอนแบบ Aural Oral Approach ให้แพร่หลายยิ่งขึ้น และควรพยายามหาทางชักจูงให้ครูอีกหลาย ๆ คนเห็นความสำคัญ และประโยชน์ของการสอนแบบนี้ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้กล่าวถึงปัญหาในการสอนภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับตัวครูไว้ว่า ไซ้ครูที่มีวุฒิค่า ความรู้ไม่ดี ครูทำงานมากเกินไปโดยครูคนเดียวต้องสอนหลายวิชา กล่าวเกี่ยวกับปัญหาของนักเรียนไว้ว่า พื้นความรู้ไม่คอยดี และไม่มีบททดสอบก่อนเข้าชั้นเรียน เพื่อเทียบกับระดับมาตรฐานของนักเรียนเก่า ส่วนในค่านอุปกรณการสอน ผู้วิจัยกล่าวว่า ทางโรงเรียนไม่จัดหาให้ และครูไม่ค่อยทำใช้เอง และไม่มีที่สำหรับเก็บอีกด้วย ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า ผู้บริหารโรงเรียนควรจัดการแก้ไขให้ดีขึ้นให้หันมาสนับสนุนครู ให้กำลังใจครู ไม่จัดให้ครูสอนมากเกินไป การรับนักเรียนให้เลือกนักเรียนที่มาตรฐานพอที่จะเรียนร่วมกับนักเรียนเก่าได้ ¹⁷

¹⁶ เจียรนัย สุรัตพิพิธ, "ความคิดเห็นของครูต่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลจังหวัดพระนครธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2508).

¹⁷ อุทัย รัชกุล, "การสอนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนราษฎร์" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2503).

นอกจากนี้ในปี 2506 สุโร พงษ์ทองเจริญ ได้กล่าวถึงสาเหตุของ การที่นักเรียนไม่สามารถพูด สนทนา อ่านภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว และมีความ เข้าใจหรือเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องอันเนื่องมาจากวิธีสอนไว้อีกหนึ่งว่า วิธี สอนตามโรงเรียนต่าง ๆ นั้น ครูส่วนมากยังใช้วิธีสอนระบบแปลอยู่ อันเป็นวิธีสอนที่ยอมรับกัน ในวงการศึกษาวาได้ผลไม่มากเท่าที่ควร ถึงแม้ว่าจะเป็นวิธีที่ง่ายที่สุด ภาษา แต่ละภาษานั้นมีระบบเสียง และระบบโครงสร้างต่างกัน การสอนวิธีแปลจึงเป็นการสอน ให้เด็กใช้คำภาษาอังกฤษในระบบโครงสร้างแบบไทย และคำที่เรียนนั้นนักเรียนก็ได้ แต่แปลไม่จริง ไม่เคยนำออกมาฝึกซ้อม ทั้งพูด อ่าน และเขียนให้คล่อง เมื่อแปลแล้ว ก็แล้วกัน ครูสอนผ่านไปยั้งคำอื่น ๆ ต่อไป ดังนั้นในชั่วโมงหนึ่ง ๆ นักเรียนจึงทราบ แคศัพท์บางคำ และได้ฝึกการใช้ภาษาไทยแทนที่จะเป็นการฝึกภาษาอังกฤษ¹⁸

จ. ในด้านการทดสอบ

ในปี 2511 สีสันทร อินทุสุต ได้วิจัยเรื่อง "การสำรวจปัญหาการ ทดสอบหมวดวิชาภาษาอังกฤษ" และพบว่า ไม่ว่าจะ เป็นปัญหาการสอนก็ดี การทดสอบก็ดี ครูจะมุ่งไปที่ตัวนักเรียนเป็นส่วนใหญ่ มีเพียงส่วนน้อยที่จะหันมาพิจารณาตัวครูเอง และหันมาพิจารณาขอบบพรองของขอทดสอบต่าง ๆ ผู้วิจัยกล่าวต่อไปว่า ครูเป็นบุคคลที่มี บบพาทและมีปัญหามากในเรื่องการทดสอบ ปัญหาที่เห็นได้ชัดประการหนึ่งคือ ครูบางคนทราบ และเข้าใจถึงหลักการอันถูกต้องของการทดสอบเป็นอย่างดี แต่ครูเหล่านั้นไม่ได้นำปฏิบัติ ตามที่ครูและเข้าใจ ครูทราบว่า การวิเคราะห์ข้อสอบดีมีประโยชน์หลายประการ แต่ปรากฏว่าไม่ได้ทำการวิเคราะห์กันเลย ครูทราบและเข้าใจว่าการทดสอบภาษานั้น จะต้องทดสอบส่วนประกอบของภาษา แต่ปรากฏว่าครูเห็นว่าการทดสอบในด้านเสียง ไม่จำเป็น และสำคัญเท่ากับการทดสอบด้านไวยากรณ์ จึงไม่ค่อยได้ทำการทดสอบด้าน เสียง ผู้วิจัยได้ให้ข้อคิดเห็นว่า ถ้าครูที่สอนภาษาอังกฤษทั้งหลาย จะพยายามปฏิบัติให้

¹⁸ สุโร พงษ์ทองเจริญ, วิชาภาษาอังกฤษตอนที่ 5 วิธีสอนภาษาอังกฤษ (พระนคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2506), หน้า 58.

ถูกต้องได้มากเท่าใด การเรียนการสอน ตลอดจนการทดสอบวิชาภาษาอังกฤษก็จะมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นเท่านั้น และผู้วิจัยยังได้เสนอแนะว่าครูควรมีความรู้และได้รับการฝึกฝนทางภาษาศาสตร์ควบ เพื่อทำให้ครูสามารถแก้ และฝึกหัดนักเรียนที่ออกเสียงผิดให้ออกเสียงได้อย่างถูกต้อง มิฉะนั้นแล้วครูอาจไม่ทราบว่าแก้ไขนักเรียนที่ออกเสียงผิด ๆ ได้อย่างไร¹⁹

จ. ในด้านปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับการเรียนการสอน

ในปี พ.ศ. 2504 วรนุช รัตนประสิทธิ์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษา" ปรากฏว่ามีปัญหาคานตัวครู ตัวนักเรียน แบบเรียน อุปกรณ์ และเบ็ดเตล็ด กล่าวคือ ครูใช้เวลาส่วนมากพูดให้นักเรียนฟัง ครูสอนตามหนังสือ ครูใช้วิธีสอนแบบ Translation Method ครูไม่ได้รับการฝึกฝน ครูไม่ใช่อุปกรณ์การสอน ครูไม่มีกิจกรรมเร้าความสนใจนักเรียน และส่งเสริมให้เด็กเรียนภาษาด้วยการท่องจำ ผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะว่า ครูควรได้รับการอบรมและหาทางฝึกฝนด้วยตนเอง ส่วนปัญหานักเรียนนั้น นักเรียนไม่ได้รับการฝึกฝนให้ทั่วถึง ไม่มีระเบียบ ไม่ได้รับการเอาใจใส่จากครูเป็นรายบุคคล ในปัญหาข้อนี้ผู้วิจัยเสนอแนะให้สอนโดยใช้วิธีสอนตามหลักภาษาศาสตร์.²⁰

ในปี พ.ศ. 2507 ตวงรัตน์ ประดับแก้ว ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ม.ศ. 3 ของโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนคร และธนบุรี" ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. นักเรียนส่วนมากชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

¹⁹ สีสันทร อินทุสุต, "การสำรวจปัญหาการทดสอบหมวดวิชาภาษาอังกฤษ" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2511).

²⁰ วรนุช รัตนประสิทธิ์, "การสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษา" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2504).

2. นักเรียนมีทัศนคติไม่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ เพราะมีพื้นฐานความรู้ไม่ดี และทำคะแนนไม่ได้ดี

3. นักเรียนส่วนมากต้องการเรียนภาษาอังกฤษโดยมีอุปกรณ์การสอน เช่น ฟังจากเครื่องบันทึกเสียง หรือดูภาพยนตร์ประกอบการเรียน นอกจากนี้นักเรียนสนใจ และต้องการจะฝึกหัดการฟัง พูด อ่าน และเขียนให้ดียิ่งขึ้น เพื่อที่จะได้มีความรู้ทาง ภาษาอังกฤษอย่างดี

ผู้วิจัยเสนอแนะว่า ในการสอนวิชาภาษาอังกฤษนั้น ควรให้นักเรียน ได้เห็นประโยชน์ของการเรียน โดยให้นักเรียนนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน หรือเรียน ต่อในชั้นสูงได้ ครูควรสอนสิ่งที่มีความหมายแก่นักเรียน และควรสร้างทัศนคติที่ดีต่อ การเรียนภาษาอังกฤษโดยชี้ให้นักเรียนเห็นความสำคัญและวางรากฐานการ เรียนภาษา ภาษาอังกฤษตอนต้นให้มั่นคง นอกจากนี้ควรมีอุปกรณ์การสอนวิชาภาษาอังกฤษให้นักเรียนบ้าง และควรฝึกทักษะทั้ง 4 คือ การฟัง พูด อ่าน และเขียนอย่างสม่ำเสมอ ²¹

นอกจากนี้แล้ว ผลของการสัมมนาครูสอนภาษาอังกฤษสังกัดกรมฝึกหัดครู พ.ศ. 2501 ²² สรุปข้อมูลได้ว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นมี 3 ข้อคือ

1. ปัญหาของนักเรียน
  2. ปัญหาของครูอาจารย์
  3. ปัญหาที่เกี่ยวกับแบบเรียนและวิธีสอน
1. ปัญหาของนักเรียน

ก. พื้นความรู้เดิมก่อนเข้ามาเรียนชั้น ป.ก.ศ. ต้นต่ำมาก ทั้งนี้

²¹ ดวงรัตน์ ประดับแก้ว, "การสำรวจปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้น ม.ศ. 3 ของโรงเรียนรัฐบาลในจังหวัดพระนครและธนบุรี" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์บัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2504).

²² กรมฝึกหัดครู, ผลการสัมมนาครูสอนภาษาอังกฤษสังกัดกรมฝึกหัดครู พ.ศ. 2501 (พระนคร : 2502), หน้า 5.

เพราะนักเรียนมาจากโรงเรียนต่าง ๆ ทั่วประเทศที่มีวิธีการสอนต่างกัน มีครูที่มีระดับความสามารถและความชำนาญต่างกัน

ข. นักเรียนขาดการฝึกฝนทักษะ เพราะครูไม่มีคู่มือ drill ครูต้องทำการสอนหลายวิชา จำนวนชั่วโมงสอนก็มาก เวลาในการเตรียมสอนมีน้อย จึงไม่ค่อยมีเวลาคิดแบบฝึกหัดทักษะต่าง ๆ ให้นักเรียน นักเรียนจึงมีความสามารถต่างกัน และมีพื้นความรู้ไม่เพียงพอที่จะไปเป็นครูสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษา หรือมัธยมศึกษาตอนต้น

ค. นักเรียนส่วนมากเคยชินกับการสอนแบบแปล ที่เคยเรียนมาจากชั้นต้น ๆ เมื่อต้องมาเรียนโดยฝึกฟัง พูด อ่าน และเขียนไปพร้อม ๆ กัน จึงมักไม่พอใจวิธีการสอนเช่นนี้ และไม่รวมมือเท่าที่ควร

2. ปัญหาของครูอาจารย์

ครูสอนภาษาอังกฤษระดับนี้เกิดความท้อใจ ไม่เชื่อมั่นในพื้นฐานความรู้ของตนเอง เพราะเมื่อนักเรียนขาดการฝึกฝนเรื่องการออกเสียง ครูจำนวนไม่น้อยมีพื้นฐานความรู้เดิมไม่ดี ขาดอุปกรณ์การสอนที่จำเป็น เช่น หนังสือ แผ่นเสียง เทปบันทึกเสียง และห้องปฏิบัติการภาษา นอกจากนี้ ครูยังมีปัญหาเรื่องขาดความเข้าใจธรรมชาติของภาษา และวัฒนธรรมของชาติเจ้าของภาษา ซึ่งเป็นความจำเป็นอย่างยิ่งในการสอนภาษา เพราะจะช่วยให้มีความมั่นใจและเข้าใจที่จะเลือกใช้วิธีสอนให้เหมาะสม เพื่อให้นักเรียนได้ประโยชน์จากการเรียนให้มากที่สุด อีกประการหนึ่ง คือครูต้องทำการสอนมากเกินไป ไม่มีเวลาเตรียมแบบฝึกหัดสำหรับฝึกทักษะ และขาดคู่มือในการฝึกทักษะ ประการสุดท้าย ก็คือครูต้องสอนนักเรียนจำนวนมากเกินไป จึงยากที่จะแก้ไขข้อบกพร่องเป็นรายบุคคลได้

3. ปัญหาวิธีสอนและอื่น ๆ

ในปัจจุบันครูภาษาอังกฤษทุกคนในสถาบันฝึกหัดครูได้ผ่านการอบรมวิธีสอนภาษาอังกฤษจาก SEAREP แล้วทั้งนั้น แต่เมื่อกลับมาถึงสถานศึกษา บางพวกก็ใช้วิธีสอนแบบเก่า เช่น วิธีแปล วิธีสอนที่หนักไปในทางฝึกไวยากรณ์ เพราะไม่ถนัดในการใช้วิธีที่ไปอบรม ส่วนอีกพวกหนึ่งพยายามนำวิธีที่ได้รับการอบรมไปทดลองใช้ ครูกลุ่มนี้

จึงประสบปัญหาในการสอน ถ้าสอนร่วมกับครูพวกแรก เพราะนักเรียนจะไม่ชอบครูที่
 เคี้ยวเชียวให้ drill ทักษะต่าง ๆ โดยเฉพาะการออกเสียงและการพูด แต่ถา
 ครูใช้วิธีนี้และมีห้องปฏิบัติการภาษาในการฝึก ก็พอจะจัดปัญหาดังกล่าวได้บ้าง แต่ไม่ได้
 ทั้งหมด เพราะมีจำนวนนักเรียนมากเกินไป

ในปี พ.ศ. 2508 สุวรรณี เต็งอำนาจ ได้ทำการวิจัยเรื่อง
 "การสำรวจปัญหาการสอนภาษาอังกฤษของครูชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในพระนคร" สรุปผล
 ของการวิจัยได้ว่า ครูส่วนมากมีทัศนคติที่ดีต่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษ แต่ยังมีปัญหา
 ในเรื่องคุณค่า ค่านายโคที่ตองประหยัด และตองอาศัยบ้านบิดามารดา หรือบ้านเช่าอยู่
 ทางด้านวิชาการพบว่า หลักสูตรกับคะแนนและเวลาเรียนไม่สัมพันธ์กัน นักเรียน ผู้ปกครอง
 และผู้บังคับบัญชาไม่สนับสนุนในการจัดกิจกรรมเท่าที่ควร สำหรับวิธีสอนนั้นครูส่วนมาก
 สอนทุกวิชาให้สัมพันธ์กัน เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกทักษะและสามารถนำความรู้ที่เรียนไปใช้
 ให้เป็นประโยชน์ได้ อุปกรณ์การสอนในโรงเรียนส่วนมากมีไม่เพียงพอ และสถานที่
 ไม่เอื้อในการใช้อุปกรณ์ เกี่ยวกับหนังสือแบบเรียนพบว่า มีเนื้อหาไม่เหมาะสมกับชั้นและวัย
 ของนักเรียนไทย การวัดผลการสอนทำตามระยะเวลาที่โรงเรียนกำหนด และเมื่อ
 จบบทเรียนหนึ่ง ๆ ทางด้านบริหาร การจัดชั่วโมงสอนและจำนวนนักเรียนในแต่ละชั้นยังไม่
 เหมาะสม ครูบางคนตองสอนวิชาอื่น ๆ ที่ตนไม่ถนัด นอกจากนั้นยังไม่ได้รับการสนับสนุน
 จากผู้บังคับบัญชา ในด้านการใช้อุปกรณ์การสอนและการจัดกิจกรรมเพียงพอ นักเรียนมี
 ความสนใจวิชาภาษาอังกฤษน้อย และไม่คอยจะร่วมในกิจกรรมเท่าที่ควร ประกอบกับ
 ผู้ปกครองไม่ส่งเสริม และให้กำลังใจนักเรียนในด้านการเรียนและขาดความร่วมมือกับ
 ทางโรงเรียนเท่าที่ควร อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้ให้ข้อคิดเห็นว่า การสอนวิชาภาษา
 อังกฤษจะได้ผลดีนั้นตองอาศัยความร่วมมือในการแก้ไขจากบุคคลที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ²³

²³ สุวรรณี เต็งอำนาจ, "การสำรวจปัญหาการสอนภาษาอังกฤษของครูชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในพระนคร" (วิทยานิพนธ์ครุศาสตร์มหาบัณฑิต คณะบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2508).

รายงานการวิจัยต่างประเทศ

ในปี 1962 Micheal West ได้ตีพิมพ์ผลของการสังเกตการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษในสถานการณที่เป็นปัญหาในห้องเรียน ในประเทศอินเดียก่อนสงคราม และประเทศในตะวันออกกลาง ภายใต้ชื่อเรื่องว่า "Teaching English in Difficult Circumstances"²⁴สรุปได้ว่า ปัญหาของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศดังกล่าว เกิดจากการขยายตัวทางการศึกษาในภาคพื้นเหล่านั้นเร็วเกินกว่าที่จะหาจำนวนตักเรียน และครูได้ทันกับจำนวนนักเรียน และเนื่องมาจากการขยายตัวของการศึกษาที่ไม่ได้สัดส่วนกับจำนวนประชากร ทั้งหมดนี้ทำให้เกิดปัญหาในเรื่องชั้นเรียนที่มีนักเรียนมากกว่า 30 คน (อาจจะ 40 หรือ 50) และสถานที่เรียนที่มักไม่ใช่ห้องเรียนที่ถูกสุขลักษณะ แต่เป็นระเบียบตึกเก่า ๆ ที่แปลงเป็นห้อง นักเรียนต้องนั่งรวมกันเต็มขนมายาว ไมใช่แยกเป็นตั้ว ๆ ของแต่ละคน ระดับพื้นฐานความรู้ของนักเรียนเลวมาก ครูพูดภาษาอังกฤษไม่คล่อง อากาศร้อนระอุ นอกจากนั้นนักเรียนไม่มีแรงจูงใจในการเรียน ส่วนมากจะออกจากโรงเรียนก่อนเรียนจบ และมีจำนวนน้อยมากที่จะเรียนต่อชั้นสูงขึ้นไป ผู้เขียนได้เสนอแนะเทคนิคการสอนบางอย่างที่จะใช้ได้เป็นประโยชน์ในสถานการณที่เป็นปัญหาดังกล่าว เช่น เทคนิค The Intermittent written answer (การให้นักเรียนเขียนคำตอบอย่างทันทีทันใด สั้น ๆ ภายหลังการอธิบาย ซึ่งช่วยให้ครูมีเวลาพักและตรึงความสนใจของนักเรียน) เป็นต้น นอกจากนี้ ผู้เขียนได้เสนอแนะสถาบันฝึกหัดครู ฝึกหัดนักเรียนที่จะออกไปเป็นครูใหญ่ถึงวิธีที่จะทำได้ดีที่สุดใสถานการณที่เป็นปัญหา เพื่อประโยชน์ในกรณีที่ครูเหล่านั้นต้องตกอยู่ในสภาพการณดังกล่าว นอกเหนือจากที่สอนและสาธิตวิธีสอนและเทคนิคที่ใช้ได้ดีที่สุดในสถานการณปกติเท่านั้น

---

²⁴ Micheal West, Teaching English in Difficult Circumstances (Bristol: Western Printing Services Ltd., Longmans, 1962), pp. 1 - 6.

ขอสรุปของรายงานและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ ดังได้กล่าวมาแล้วทั้งหมด จะเห็นได้ว่าเป็นปัญหาโดยทั่วไป เกือบทุก ๆ ด้านของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ แม้ว่าจะมีได้มีการวิจัยที่บังโดยตรง หรือเกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในจังหวัดนครราชสีมาเลย การวิจัยและรายงานดังกล่าวก็เป็นประโยชน์ในการวางแผนความคิดของการดำเนินงานการวิจัย และแนวของปัญหาที่ต้องการสอบถามจากครูผู้ทำการสอนภาษาอังกฤษในจังหวัดนครราชสีมาของผู้วิจัยเป็นอย่างดี ทั้งนี้ดังได้กล่าวแล้ววาปัญหานั้นคล้าย ๆ กัน จะแตกต่างกันบ้างก็ในรายละเอียดบางประการเท่านั้น ดังที่ผู้วิจัยจะได้ดำเนินการเพื่อให้ได้รายละเอียดเหล่านั้นต่อไป